

Aura
Nainen, 1990
Omainen / läheinen

Minun ystäväni on maailman rohkein ja sinnikkäin. Asuimme aikoinaan yhdessä. Ihailin häntä aina tuolloin ja nyt. Aina. Ihailin hänen rohkeuttaan ja hänen kriittistä ajattelukykyään. Ihailin hänen voimaansa, avoimuttaan ja hänen kykyään heittäytyä. Nykyään hän on vielä rohkeampi, vielä sinnikkäämpi. Hän on kaikkea edellä luettelemaani, mutta hän on kohdannut jotain, mitä en voi täysin edes käsittää tai kuvitella: Miten pelottavaa on olla sairas. Miten paljon vaatii voimaa pitää itsensä kasassa. Miten paljon vaatii rohkeutta kestää epävarmuutta.

Minun ystäväni on niin rohkea. Surun seasta en voi kuin ihaila. Kun tapaamme, hän on heikompi ja hauraampi. Hän on sairas. Mutta hän on avoin, hän on lempeä, hän on viisas. Hän on hauska ja hyvää seuraa. Hän haluaa tietää olenko löytänyt tinderistä uusia poikaystäväehdokkaita tai olenko käynyt treffeillä viime aikoina. Keskustelemme maailmasta ja minä juon liikaa kahvia. Hän ei voi, sillä kahvi ei enää sovi hänen elimistölleen.

On niin paljon asioita, joita emme ole voineet tehdä pitkään aikaan yhdessä. Ja tiedän, että on vielä paljon enemmän asioita, joita hän ei ole voinut tehdä pitkiin aikoihin.

Haluan, että ystäväni paranee. Haluan matkustaa hänen kanssaan Espanjaan. Sillä tiedän, että me sopsisimme sinne. Tanssisimme yön läpi ja aamulla tekisimme sponttaania katutaidetta, sillä sen me osaamme. Kävisimme taas yhdessä lenkillä ja joisimme kahvia kaikenlaisissa kahviloissa ympäri Suomea. Ennen kaikkea: toteuttaisimme yhdessä inthimoamme ja ammattiamme teatteria. Rakentaisimme koreografioita ja villitsisimme toisemme uusiin projekteihin.

Haluan, että teemme parhaamme auttaaksemme ja tukeaksemme CFS/ME -potilaita. Haluan, että potilailla on mahdollisuus saada hyvää hoitoa myös julkisen terveydenhuollon puolella Suomessa. Haluan, että sairaille läheisillemme annetaan mahdollisuus.